

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka, v právní věci žalobce: **D. T. A.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 8 A 155/2016 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 8 A 155/2016 - 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jako „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba, v níž se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v tom, že žalovaný nerozhodl o jeho žádosti o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny, kterou podal jako přílohu své stížnosti dne 26. 10. 2015 na Zastupitelském úřadu v Hanoji.

[2] Předmětem sporu je otázka, zda žalovaný byl či nebyl v posuzované věci nečinný.

[3] Žalovaný k žalobě uvedl, že dne 26. 10. 2015 podal stěžovatel na Velvyslanectví v Hanoji stížnost na jeho postup spolu s žádostí o udělení trvalého pobytu. Tuto stížnost velvyslanectví neshledalo jako důvodnou a žádost nepřijalo a vrátilo ji zpět dne 22. 12. 2015. Žádost o udělení trvalého pobytu žalovaný zaevidoval jako podanou až dne 1. 9.

2016 a přidělil jí spisovou značku OAM-13931/TP-2016. Stěžovatel podal dne 27. 7. 2016 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) rozhodla dne 19. 9. 2016, a to tak, že přikázala žalovanému vydat rozhodnutí ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu ve lhůtě do 180 dnů. K tomuto rozhodnutí žalovaný uvedl, že lhůta pro rozhodnutí o žádosti v délce 180 dnů byla stanovena v souladu s § 169 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zohledňuje skutečnost, že žalovaný do zaevidování nedisponoval podklady nezbytnými pro vedení řízení. Uvedl, že nelze přehlédnout skutečnost, že nově stanovená lhůta zatím neuplynula. Provádí nezbytné úkony ke zjištění skutečného stavu věci, aby mohl ve lhůtě řádně rozhodnout. Dle jeho názoru nebyl a není nečinný. Navrhoval podanou žalobu odmítnout pro její předčasnost.

[4] Městský soud žalobu zamítl. Byl si vědom judikatury, ze které plyne, že pokud byla žádost o udělení pobytu podána jako příloha stížnosti na nesprávný postup zastupitelského úřadu, a posléze tato žádost spolu se stížností byla stěžovateli vrácena, je nutné považovat řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky za zahájené. Za zahájené se považuje z toho důvodu, že se tato žádost dostala do dispozice zastupitelského úřadu.

[5] Městský soud uvedl, že rozhodoval dle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Ve svém rozsudku shrnul časovou posloupnost kroků činěných stěžovatelem, žalovaným i Komisí. Následně se zabýval podmínkou přípustnosti žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s., tedy vyčerpáním procesních prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení. Konstatoval, že opatření proti nečinnosti Komise vydala teprve dne 19. 9. 2016, přičemž stěžovateli bylo doručeno dne 23. 9. 2016 a od tohoto dne započala běžet nově stanovená lhůta k vydání rozhodnutí. Tato lhůta by měla skončit ke konci března 2017. Dle jeho názoru je stanovená lhůta přiměřená s ohledem na okolnosti případu a komplikace s doručováním. Dále neshledal, že by takovýmto postupem bylo stěžovateli bráněno v podání žaloby ve lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. Závěrem zkonstatoval, že za této situace dospěl k závěru, že žalovaný nebyl v době jeho rozhodnutí nečinný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel má za to, že soud založil své rozhodnutí na nesprávném posouzení věci a nedostatku důvodů, když neochránil dotčené právo stěžovatele na rozhodnutí v zákonné lhůtě a umožnil další trvání negativních důsledků spočívajících v průtazích v řízení. Uvedl, že takový stav je v rozporu se základními zásadami demokratického a právního státu. Zmínil, že o existenci žádosti o udělení trvalého pobytu a o zahájení řízení věděl žalovaný dříve, než bylo Komisí rozhodnuto o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, neboť před vydáním tohoto opatření byla žádost o udělení trvalého pobytu zaevidována. Žalovanému také bylo známo již od 27. 7. 2016, že Komisi byla podána žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalovaný se tak nesnažil o nápravu stavu, naopak vyčkával.

pokračování

[8] Dále považuje za nepřiléhavé a nedostatečné konstatování městského soudu, že Komise stanovená lhůta je přiměřená s ohledem na okolnosti případu a komplikace s doručováním. Shledává, že takovéto odůvodnění délky lhůty je nepřezkoumatelné, jelikož není uvedeno, a ani to z kontextu rozhodnutí neplyne, jaké okolnosti jsou tímto myšleny.

[9] Žalovanému nemůže být přiznána nová lhůta v délce 180 dní, neboť jejím nesporným důsledkem je poškození stěžovatele, další setrvání v nejistotě a zásah do jeho soukromého života. Rovněž uvádí, že institutem opatření proti nečinnosti má být bráněno proti libovůli správních orgánů vůči veřejnosti. Podřízenému správnímu orgánu má být uloženo konat, a v co nejvyšší možné míře napravit svou nečinnost. Současně s tím má motivovat podřízený správní orgán k urychlenému a přednostnímu vyřízení dané věci. Za takovou nápravu však nelze považovat poskytnutí nové lhůty pro rozhodnutí ve stejné výměře, jako je zákonná lhůta. Takový postup je pak v rozporu se smyslem institutu opatření proti nečinnosti.

[10] Kdyby vyčkával na konec nově stanovené lhůty a správní orgán by i přes příkaz nadřízeného správního orgánu nerozhodl, neměl by stěžovatel přístup k soudu z důvodu marného uplynutí lhůty pro podání žaloby proti nečinnosti.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že na podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti Komise nereagovala, a proto podal žalobu. Městský soud ji zamítl z důvodů, které nastaly až v průběhu řízení před ním. Ne však z důvodu, že by žalovaný vydal rozhodnutí, ale z důvodu, že Komise vydala opatření proti nečinnosti. Městský soud se ve svém rozsudku nevypořádal se skutečností, že v době podání žaloby byl žalovaný nečinný a uplynula mu zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí.

[12] V závěru kasační stížnosti navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a vrácen mu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že nebyl a není nečinný. Koná nezbytné úkony k tomu, aby mohl v posuzované věci rozhodnout. Podaná žaloba nebyla důvodná, jelikož ze správního spisu vyplývá, že Komise dne 19. 9. 2016 vydala opatření proti nečinnosti, kterým přikázala žalovanému do 180 dnů ode dne doručení opatření vydat rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt stěžovatele. Stanovená lhůta je odůvodněna skutečností, že žalovaný do zaevidování nedisponoval podklady nezbytnými pro rozhodnutí. Odkázal na správní spis a napadený rozsudek, se kterým se v plném rozsahu ztotožňuje.

[14] Žalovaný se dále vyjádřil, že nelze přehlédnout, že lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti dosud neuplynula. Správní orgán tak není nečinný, čemuž přisvědčil i městský soud.

[15] Námitky v kasační stížnosti shledává zcela nedůvodnými a přiklání se k napadenému rozsudku. Navrhuje, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta pro její nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází Nejvyšší správní soud z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezů ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[19] Soud nepominul ani nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I.ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že je rozsudek městského soudu na samé hranici přezkoumatelnosti. V odůvodnění rozsudku nejsou úvahy městského soudu zcela jednoznačné, lze z nich však alespoň nepřímou dovést, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Úvahy městského soudu lze shrnout tak, že žaloba byla zamítnuta v důsledku vydání opatření proti nečinnosti Komise, což mělo za následek stanovení nové lhůty pro rozhodnutí a žalovaný tak nemohl být nečinný před uplynutím této nové lhůty.

[21] Stěžovatel uvádí, že spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v odůvodnění přiměřenosti nově stanovené lhůty slovy *s ohledem na okolnosti případu*. V tomto ohledu je nutno zhodnotit, že byť uvedené sousloví není více rozvedeno a specifikováno, nezakládá

pokračování

samo o sobě nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí. Lze navíc, při spojení uvedeného konstatování a odůvodnění rozsudku městského soudu, dovodit, jaké okolnosti jsou tímto myšleny. Z rozhodnutí je zřejmé, že tím měl městský soud na mysli zejména skutečnost, že žádost stěžovatele byla zaevidována až 1. 9. 2016 a opatření proti nečinnosti bylo vydáno 19. 9. 2016, a v tomto období, respektive po těchto datech, žalovaný začal ve věci konat. Řízení před žalovaným tak bylo fakticky na samém začátku, což mělo odůvodňovat lhůtu stanovenou v délce 180 dní.

[22] Soud však přisvědčuje námitce stěžovatele o nesprávném právním posouzení věci.

[23] Městský soud ve svém rozsudku správně uvedl podmínku pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu uvedenou v § 79 odst. 1. s. ř. s. Podle ní se může žalobou domáhat uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které mu procesní předpis, platný pro řízení u správního orgánu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 – 100, publ. pod č. 1683/2008 Sb. NSS, podmínka vyčerpání prostředků „...vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy.“ Takovýmto procesním prostředkem je v případě žalob na ochranu proti nečinnosti v případě řízení vedených podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 spr. ř.

[24] Je nepochybné, že stěžovatel uvedenou podmínku naplnil, když podal dne 27. 7. 2016 ke Komisi žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. O této žádosti však bylo rozhodnuto až 19. 9. 2016, tedy více než po měsíci a půl. Bezvýslednému vyčerpání prostředků ochrany odpovídá zejména situace, kdy nadřízený správní orgán (zde Komise) žádosti účastníka nevyhoví. Bezvýsledné vyčerpání ale nastane i v případě, kdy o takové žádosti nerozhodne ve lhůtě stanovené zákonem, tedy dle § 71 odst. 1 spr. ř. bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 30 dnů od zahájení řízení (§ 71 odst. 3 spr. ř.). K naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání se shodně vyjádřil i rozšířený senát - viz bod [20] rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 – 59, publ. pod č. 3409/2016 Sb. NSS.

[25] Za této situace je zřejmé, že lhůta 30 dnů pro přijetí opatření proti nečinnosti Komisi uplynula dne 26. 8. 2016. Marným uplynutím této lhůty byla naplněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., které stěžovateli byly v dané věci procesním předpisem dány. Je tak nepochybné, že ke dni podání žaloby, tedy ke dni 31. 8. 2016, byl oprávněn žalobu podat.

[26] Spornou je však otázka, zda a případně jaký má mít vliv na rozhodování soudu skutečnost, že po podání žaloby přijme nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti spočívající v příkázání nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí.

[27] Pro posouzení této otázky je podstatné uvědomit si, jaký je smysl žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze za stanovených podmínek domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Účelem žaloby tedy není to, aby správní orgán ve věci aktivně činil úkony, ale to, aby bylo dosaženo cíle správního řízení, tedy konečného rozhodnutí ve věci samé, případně vydání osvědčení. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014 – 29, publ. pod č. 3199/2015 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl, že *„Smyslem nečinnostní žaloby podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda správní orgán je nečinný, a pro tento případ mu nařídít vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení pak končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení.“*

[28] K odstranění nečinnosti existují prostředky pro zjednání nápravy primárně na úrovni správy. Tím je již výše uvedený institut ochrany před nečinností, upravený pro oblast obecné veřejné správy v § 80 spr. ř. a pro oblast tzv. finanční správy v § 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. V případě, že ani tento institut ochranu před nečinností nezajistí, dojde k vyčerpání prostředků stanovených k ochraně před nečinností v řízení před správními orgány, neboli dojde k naplnění podmínky stanovené v § 79 odst. 1 s. ř. s.

[29] Jestliže je smyslem správních i soudních prostředků ochrany proti nečinnosti dosažení vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, a to z povahy věci v co nejbližší době, pak je třeba v tomto smyslu vyložit i podmínku vyčerpání prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Ta při respektování principu subsidiarity umožňuje zajištění ochrany práv soudní mocí v případě, že správní orgány v tomto selhaly. Pokud by bylo umožněno přihlížet k později přijímaným opatřením proti nečinnosti spočívajících ve stanovování či prodlužování lhůt nadřízeným správním orgánem [§ 80 odst. 4 písm. a) a d) spr. ř.], aniž by tato opatření reálně vedla žalovaného k vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení v průběhu řízení před soudem, pouze by se tím oddalovalo poskytnutí ochrany právu na vydání rozhodnutí či osvědčení. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 5. 2014, čj. 8 Ans 2/2012 – 278, publ. pod č. 3071/2014 Sb. NSS: *„Zásada subsidiarity soudní ochrany naopak nemá za cíl omezovat případnou soudní ochranu účastníků správního řízení a jejím účelem není bránit takovým účastníkům v přístupu k soudu.“*

[30] Zkoumání naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků nápravy v průběhu řízení, by navíc vedlo k absurdním důsledkům. Pokud by tomu tak mělo být, pak by měl krajský soud žalobu odmítnout (případně zamítnout), protože v průběhu řízení před ním by nadřízený správní orgán vydal opatření proti nečinnosti, ve kterém by stanovil správnímu orgánu novou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Po jejím marném uplynutí by účastník opět podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které by nadřízený správní orgán v zákonné lhůtě nerozhodl. V důsledku toho by tedy účastník znovu přistoupil k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V průběhu druhého soudního řízení by nadřízený správní orgán opět vydal opatření proti nečinnosti, v důsledku čehož by soud musel znovu žalobu odmítnout, případně zamítnout. Tím by bylo možno zajištění ochrany soudní mocí neustále oddalovat.

[31] Navíc by v důsledku připuštění takového výkladu, jak správně poukazuje stěžovatel, mohlo dojít k překročení lhůty stanovené v § 80 odst. 1 s. ř. s. pro podání nečinnostní žaloby, která činí jeden rok ode dne, kdy ve věci, ve které se žalobce domáhá

pokračování

ochrany, marně uplynula lhůta stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí či osvědčení. To by pak znamenalo, že by účastník byl zbaven možnosti podat nečinnostní žalobu a byl by mu tak znemožněn přístup k soudu.

[32] Uvedenou argumentaci nepřímou podporuje i výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu sp. zn. 5 As 9/2015, ze kterého plyne, že podmínka bezvysledného vyčerpání dle § 79 odst. 1 s. ř. s. musí být žalobcem splněna při podání žaloby. Jelikož se jedná o zvláštní podmínku řízení (je nutné ji vyčerpat před podáním žaloby) není možné, aby došlo k jejímu dodatečnému splnění po té, co je žaloba již podána. Obdobný závěr by měl tedy platit i pro situaci, kdy nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti spočívající ve stanovování či prodlužování lhůt přijme až po uplynutí lhůty pro jeho přijetí a po podání žaloby. Je nelogické, aby se u žalobce jednalo o podmínku, kterou musí splnit před podáním žaloby, ale správní orgány by mohly docílit zániku splnění této podmínky až po jejím podání, aniž by došlo k vydání požadovaného rozhodnutí či osvědčení, tedy skutečnému ukončení nečinnosti.

[33] S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že bezvysledné vyčerpání možností pro nápravu nečinnosti správního orgánu je pouze podmínkou pro podání žaloby, která nemůže mít vliv na další řízení a samotný rozsudek. Zkoumá se proto pouze na začátku řízení. Přijetí opatření proti nečinnosti by mohlo být v takové situaci pro posouzení věci relevantní, jen nepřímou, a to tehdy, pokud by skutečně vedlo k tomu, že by žalovaný v průběhu soudního řízení rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení vydal.

[34] Za této situace, tak městský soud vůbec neměl v průběhu řízení přihlížet k přijetí opatření proti nečinnosti spočívající v příkázání žalovanému, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí. Nemohl tak žalobu zamítnout s konstatováním, že Komise vydala opatření, ve kterém stanovila novou lhůtu pro vydání rozhodnutí, z čehož plyne, že žalovanému běží tato nová lhůta a není proto nečinný. Městský soud měl pouze na začátku řízení prověřit, zda je naplněna podmínka bezvysledného vyčerpání stanovená v § 79 odst. 1 s. ř. s. a dále zkoumat, zda žalovaný je ke dni rozhodnutí nečinný či nikoliv (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

[35] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že správní orgány měly možnost svou nečinnost napravit. Pokud tak neučinily v zákonem stanovených lhůtách, bylo na soudu, aby konstatoval nečinnost a pro její zhojení určil žalovanému lhůtu.

[36] Řízení před soudem či projednávání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízeným správním orgánem nebrání žalovanému nijak v tom, aby vydal požadované rozhodnutí. Může tak učinit až do vynesení rozsudku, ve kterém již bude stanovena lhůta, do kdy naopak rozhodnout musí. Žalovaný měl možnost až do vynesení rozsudku dne 30. 11. 2016 o žádosti stěžovatele o udělení trvalého pobytu rozhodnout, což neučinil a dále udržoval stav své nečinnosti.

[37] Námitkou, týkající se přiměřenosti délky nově stanovené lhůty Komisí, se soud pro nadbytečnost nezabýval. Městský soud se vůbec neměl zabývat obsahem opatření proti nečinnosti vydaného Komisí, ale měl učinit úvahu, zda žalovaný je či není ke dni vyhlášení rozsudku nečinný. Pokud by dospěl k názoru, že žalovaný nečinný byl, měl, se zohledněním všech okolností, stanovit lhůtu pro vydání rozhodnutí a ne hodnotit, zda lhůta stanovená Komisí je či není přiměřená.

IV. Závěr

[38] Nejvyšší správní soud proto považuje za naplněný stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí městského soudu z důvodu nesprávného právního posouzení. S ohledem na výše uvedené soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení je městský soud vázán zde vysloveným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.

[39] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu